

HÍRLEVÉL

Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága

7. évfolyam/1

Kezdődik a nagyböjt

Hamvazószerdán az Egyház hamut hint az a hívők homlokára: *„Emlékezz ember, hogy porból vagy, és porrá leszel!”* Elhangzik a felszólítás: *„Térjete meg, elközelgett Isten Országá!”* Az Úr húsvétjára, a mi megváltásunkra készülünk. Jézus meghív bennünket, hogy vonuljunk ki vele a pusztába (csöndbe, önmegtagadásba), hogy megtisztuljunk, hogy helyet készítsünk a szívünkben.

Külső önmegtagadások:

- Böjtöltessek a szemünket! A szem a lélek ablaka. Sok halálos bűn kezdődött a szemem keresztül.
- Böjtöltessek a fülünket! Nem kell mindent megtudni. Zárjuk el fülünket minden megszólás és pletyka elől.
- Böjtöltessek a nyelvünket! A sok beszédben nem lehet elkerülni a bűnt. Teremtsünk csendet magunkban és magunk körül.
- Böjtöltessek a testet azzal, hogy nem adunk meg neki minden kényelmet! A test legnagyobb böjtölése az álom elvonása. Kezdődjék a kelés fürge, vidám, nagylelkű kiugrással..

Belső önmegtagadások:

- Tagadjuk meg kishitűségünket!
- Tagadjuk meg elpuhultságunkat!
- Tagadjuk meg magunkat az emberekkel való viszonyunkban. Elviselni a nehezen elviselhetőt

Radó Polikárp nyomán

Visszatérni a jelenbe

Kis Szent Teréz *Énekem a mai naphoz* című verse elgondolkodtat bennünket. Első sorai így hangzanak:

*„Az életem csak egy pillanat,
egy múlt óra csupán.*

*Az életem egyetlen nap, mely
elillan, elszáll.*

*Ó, Istenem, te tudod: ahhoz,
hogy szerethesselek téged,
nincs másom, csak ez a mai
nap. (...)*

*Szeretlek téged, Jézus,
utánad vágyakozik lelkem;
csak egyetlen napra még
maradj támaszom!”*

Azt kéri Jézustól, hogy ma tudjon hűséges lenni hozzá. Ez reális, megvalósítható. Amikor azt mondjuk Istennek: „örökké szeretni foglak, soha többé nem követek el bűnt”, irreális elvárásokat fogalmazunk meg magunkkal szemben, és az elménk ettől „kiakad”. Sokkal inkább megélhető, és kevésbé félelmetes, ha azt mondjuk neki: „csak a mai napon hadd szeresselek téged”. Talán éppen ez a szentek erejének titkos erő-

forrása: hogy sikerült egyre jobban a mostban élniük, és nem rágódni a múlton vagy aggódni a jövő miatt. Felébredés a mostra, visszatérés a jelen pillanatba: Isten jelenlétének megtapasztalásához mintha nem kéne sok, csak annyi, hogy ez megtörténjen. És ezt bárhol, bármikor meg tudjuk tenni. Isten jelenléte „*itt és most van*”, ezért csak az szükséges a megtapasztalásához, hogy egyre többször ráébredjek a mostra, éber legyek a jelenben. Ez azonban nem a természetes állapotunk. Legtöbbször nem itt vagyunk, és nem most. A természetes hajlamunk az, hogy ne legyünk jelen, hogy „alváró életet” éljünk. Ez bűnbetesztségünk, törékenységünk legnagyobb jele és rengeteg bűnünk gyökere. A szeretet forrása bennünk van, nem a másik emberben.

Vágyhatom a másik emberre, de ne keressem benne azt, amit magamban kell megtalálnom. Két olyan embernek, akik nem egymásban keresik a legmélyebb alapszükségletük beteljesedését, és úgy

kötnek házasságot vagy barátságot, minden arannyá válik a kezében, amihez hozzáérnek. Amikor nem vagyunk jelen a mostban, és a szeretetforrásunkat máshol és másban keressük, akkor és ott kezdődik minden, ami a bűneinkkel, a függőségeinkkel és a kompenzációinkkal kapcsolatos. Csalódásaink alapja az, hogy nem tudunk jelen lenni a forrásunknál. Minden megvan belül, magunkban, csak nem találjuk. Ez nem ezoterikus ízű, hanem a legmélyebben evangéliumi állítás, mert Jézus mondja azt nekünk, hogy „Virrasszatok!”. Mit tesz, aki virraszt? Éppen elaludna, de ellentart ennek, és ébren marad.

Az egyik idősík, amelyben leginkább lenni szoktunk, a *múlt* – ami már nincs, mégis benne ragadhatunk. Létezik a múlthoz való viszonyunk egészségtelen és egészséges változata. Rágódhatom, tépelődhetem a múlton, leragadhatok egy bizonyos pontjánál, és visszavágyhatom oda, idealizálhatom: ez gátja a jelen boldogságomnak. Nem kell azon-

ban a múltat elfelejteni, hanem az a jó, ha tanulni akarok belőle, fel akarom dolgozni, békét akarok kötni vele. A jövőtől való félelem is gondot jelenthet. Isten a jelenben adja a kegyelmét, előre nem. Az, hogy számolunk a jövővel, természetes, de csak a jelenben tudunk rá felkészülni. Az sem jó, ha a jövőbe helyezzük, vagy bizonyos jövőbeli feltételekhez kötjük a boldogságunkat. Most kell döntenem mellette. Az alternatív, fantáziánk által teremtett jelenből is vissza kell térnünk a szürke, kihívásokkal teli valóságba.

Gondold át, hogy a jelen helyett hol tartózkodsz most. Gyere vissza, ébredj fel, tölts egyre több időt az *itt és most*-ban. Avilai Szent Teréz negyvenévesen, húsz év

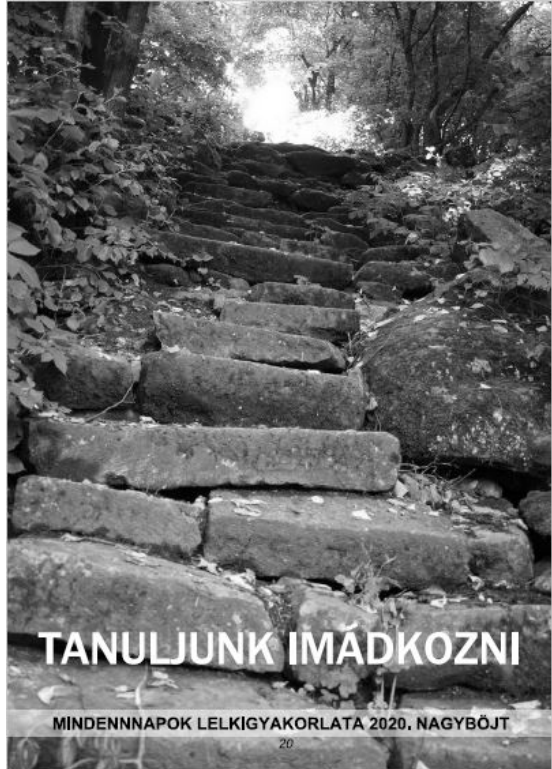

szerzetesség után „*ébredt fel*”. Addig nem volt jelen Isten jelenlétében. Soha nem késő felébredni, Teréz mégis élete végéig siratta, hogy korábban annyit „*kódorgott*”. Lisieux-i Szent Teréz viszont „korai ébredő” volt. Példája arra tanít, hogy keressük a most örömét és hatalmát, és ne múlt és jövő hullámozásában sodródjunk. Kezdjük el élni. Ez nem fogja azt jelenteni, hogy egyszerre minden gondunk megoldódik, de a körülményeinktől függetlenül megtehetjük, hogy a jelen pillanat öröme és békéje mellett döntünk.

Béri Renátó karmelita

2020 Nagyböjt Mindennapok lelkigyakorlata

A kiadvány segítségével, az elmúlt évek gyakorlatához hasonlóan, idén is egy rendhagyó lelkigyakorlatra hívjuk munkatársainkat, a pedagógusokat, a nevelőközösségeket. A cél, hogy a húsvétra való készület folyamán egy mélyebb Istenkapcsolatra juthassunk. Az úton, a napi evangélium

lesz a „*lámpás a lábunk előtt*”, hogy vezessen bennünket. Az Ige testté lett, így jött közénk. Az Isten az Igén keresztül jött el hozzánk. Mi is az Igén keresztül tudunk eljutni hozzá. Ő az Út, aki elvezet bennünket Istenhez. Próbáljuk meg az evangéliumi szakasz elolvasásával kezdeni a napot! Meg fogjuk tapasztalni, hogy ez az Ige, hogyan lesz „*iránytű*” a nap különböző helyzeteiben, sajátosan a nehézségekben. Minden héthez is tarozik egy elmélkedés, ennek anyagát az imádság témaköréből Jálcs

Ferenc jezsuita atya írásából állítottuk össze.

Minden intézménybe eljuttatjuk a lelkigyakorlatos könyv néhány példányát, valamint letölthető és kinyomtatható az EKIF honlapjáról is.

Ebben az évben is mindenkit hívunk, hogy kapcsolódjon be a „Mindennapok lelkigyakorlatába”. Hozzunk döntést, hogy minden nap imádkozunk és olvassuk a napi igét. Arra is biztatunk titeket, hogy a nagyböjt folyamán egy-egy alkalommal a nevelőtestületben, vagy kisebb közösségben is osszatok meg egymással az olvasottakkal és átélt élményeitekkel kapcsolatos tapasztalataitokat. Meg fogjuk tapasztalni, hogy az élet tele lesz kicsi és nagy csodákkal...

2020-ban Eucharisztikus Kongresszusra készül az ország.

Szeretnénk elmélyülni a legszentebb imádságban, a szentmisében, annak megértésében is. Az eucharisztikus kongresszus mottója így szól: *„Minden forrásom belőled fakad.”*

Keressük meg ezt a forrást, az Isten igéjében, a testvéri közösségben, az Eucharisztia-ban. A II.Vatikáni zsinat tanítja, hogy a szentmise a keresztény élet csúcsa és forrása. Életünk hétköznapijait nem a csúcson és nem a forrásnál éljük, de abból merítünk erőt, hogy keresztényként tudjuk megélni mindennapjainkat. Fedezzük fel újra a szentmisét és a szentségimádást.

Íme hitünk szent titka

Mondja a pap minden szentmisében, miután a kenyér és a bor valóságosan Jézus Krisztus testévé és vérévé vált. Bár gyakran halljuk e szavakat, ott a veszély, hogy hozzászokjunk, valamiképpen a felszínen maradunk és ne merüljünk el ebben a titokban. Mert az az életforma és környezet amelyben élünk, rohanásával, zajával, csillogásával az élet felszínén, a látható és - gyakran csak látszat- valóságra akarja vonni figyelmünket. Pedig az igazi valóság, a valódi értékek, az élet és a szeretet teljessége csak akkor tárul fel számunkra, ha meg tudunk állni, el tudunk csende-

sedni , szívünk mélyére tudunk merülni és meg tudunk nyílni a Teremtőnkkel és Megváltónkkal, Szabadítónkkal való találkozásra.

Ha ismernéd Isten ajándékát

Szent Ágostontól származik ez a szép mondás: „Minél jobban ismerek egy dolgot, annál magasabbra értékelem.” Egészséges érzékkel a nép fiai megfordították, és ezt szokták mondani: Amit nem ismerek, azért nem hevülök. Mindkét mondás igazságát számtalanszor tapasztaljuk az életünkben. Gondoljunk például arra, amit valószínűleg mindannyian olvastunk az indián történetekben, hogy az európai hódítók gyakran üveggyöngyökért vásárolták meg az indiánok legértékesebb dolgait. Mivel az üveggyöngyök meg voltak csiszolva és ragyogtak, az indiánok azt hitték, hogy valami csodálatos kincset kaptak. És mit adtak érte? Sok esetben aranyat. Mert az arany értékét nem ismerték, és ezért nem is becsülték. Itt is ezzel találkozunk: amit nem ismerek, azért nem hevülök. Vagy pedig for-

dítva: minél jobban ismerek egy dolgot, annál magasabbra értékelem.

Ha nem ismerem a szentmise értékeit, akkor nem fog különösebben megmozgatni . De fordítva is igaz: minél jobban ismerem az értékeit, annál jobban megbecsülöm, annál inkább hajlandó vagyok érte áldozatokat is hozni. A hit fényében el kell ismernünk, hogy a szentmise katolikus vallásunk középpontja. Igen azt kell mondanunk, hogy szent egyházunk gyémánt ékszere, ragyogó gyémántja, egy rendkívül értékes gyémántja, melynek értékét aligha tudjuk eléggé megbecsülni. És természetes, hogyha megtanulom a szentmisét így értékelni, akkor már jelent valamit a számomra. Ebben az összefüggésben az Üdvözítő mondott egy alkalommal valami nagyon szépet. Ez akkor volt, amikor letelepedett egy kútnál, és jött egy szamariai asszony (Jn. 4.1-26) Miért jött? Hogy vizet merítsen. És akkor az asszony elcsodálkozott, hogy az Üdvözítő vizet kért tőle. Mert mint tudjuk, az Üdvözítő

megkérte, hogy merítsen, és adjon neki is vizet. Azt is tudjuk, hogy a zsidók és a szamaritánusok megrögzött ellenségek voltak. Tudni sem akartak egymásról. Ezért kérdezi a szamaritánus aszszony: „*Hogyan, Te tőlem kérsz vizet?*” És akkor Jézus ezekkel az elgondolkodtató szavakkal válaszol: „Ha ismernéd Isten ajándékát” – azaz: ha tudnád hogy most kivel beszélsz! Ez az a szó amit magunkba kell vésnünk. Ha ismernéd Isten ajándékát! Miféle ajándéokra gondolunk itt? A szentmisére. Ha viszszatekintünk a keresztény év-

századokra, akkor azt láthatjuk, hogy a szentmisének időről időre rendkívüli értéket tulajdonítottak. És ez különösen a keresztényüldözések idején fejeződött ki.

A szentmise emberi mű és Isteni mű egyszerre. A szentmise választ ad az emberi természet egyik ösztönére. Ez az ösztönös törekvés arra, hogy az ember kifejezésre juttassa, hogy elismeri Istent az élet és a halál legfőbb Urának, és saját maga teljes függőségét a végtelen Istentől. Mindenütt a világon évezredek óta állnak oltárok. Mit jelent ez? Miért mutatnak be az emberek áldozatokat? Mert ez megfelel az emberi természet egyik ösztönének. A szentmisében a felajánlás veleje az adományok: az ostya és a bor felajánlása, melyekkel Istentől való függőségünket fejezzük ki - ez a lényeg. De nemcsak az én személyes függőségemet, hanem mindannyiunk függőségét. A mise kánonjában kérjük a Mennyei Atyát, hogy fogadja el kegyesen ezeket az áldozati adományokat. Áldja meg őket és

gondoskodjon arról, hogy béke legyen a házunkban, a családukban, nemzetünkben és az egész világon. Kérjük továbbá, hogy tegyen minket alkalmassá arra, hogy Üdvözítőnk teste és vére valóban üdvösségre szolgáljon.

Az Úrfelmutatás után ezt mondjuk: Az Úr halálát hirdetjük, amíg el nem jön. Mit jelent az Úr halálát hirdetni a nap folyamán? Azt jelenti, hogy az Úrral együtt áldozatként a kereszten függeni. Azon a kereszten, amely a szentmisében újra fel lett állítva élénk. A kereszten, Krisztus keresztyén függhetek. Krisztus keresztyéje most az én keresztemmé vált. Miféle kereszt ez? Lehet egy személyiség-kereszt, lehet egy családi kereszt, lehet a hivatásunk keresztyéje. Mindez az Üdvözítő keresztyének egy szilánkja lesz számomra.

Gondoskodnunk kell arról hogy a szentmisek „élet misévé” legyenek. Mit jelent ez? A nap folyamán végtelen sokszor megismétlődik a felajánlás, az átváltoztatás és az áldozás. Ismétlődik a felajánlás. Mit akar ez mondani?

Amint arra lehetőség nyílik, áldozatot hozunk. Emlékeztem magam: most cseppetnek a felajánlásra. Az üdvözítő most akarja még egyszer áldozat életét bennem folytatni. És ha ilyenkor az üdvözítővel együtt függök a kereszten, akkor Vele együtt én is átváltozok, és egyúttal újra felveszem Vele a legbensősebb érzékelés kapcsolatát.

Minél inkább így éljük meg a szentmisét, idővel annál magasabbra fogjuk értékelni.

Josef Kentenich

Ókeresztény felfogás:

Krisztus teste az Egyház és az Eucharisztia.

Az első évezred keresztény gondolkodásában az Egyház, a közösség és az Eucharisztia nagyon szorosan kapcsolódott egymáshoz. Az egyházatyák nagyon keveset írtak arról, hogy Krisztus miképp van jelen az eucharisztikus színek

alatt, sokkal inkább az foglalkoztatta őket, hogy az Eucharisztia miképp teremt egységet. Aranyszájú Szent János, Szent Ágoston nagyon kedvelték a képes beszédet. Gyakori hasonlat volt a kenyér és bor születésének analógiája.

Ahogy a búzaszemeket a föld négy égtájáról egybegyűjtik, lisztté őrlik, vízzel összekeverik és megsütik, hasonlóképp jönnek össze a hívők a világ minden részéről, a keresztség előkészítő szertartásai által őrödnek lisztté, amit a keresztség vize köt össze és a Szentlélek tüze süt egybe. A bor is sok szőlőszemből lesz egyetlen itallá, mi is hasonló módon válunk eggyé az Eucharishtiában. Aranyszájú Szent János kommentárjában olvashatjuk: *„Amint ugyanis a kenyér egy, bár sok búzaszemből lett, s e búzaszemek, bár nem látszanak, mégis benne vannak a kenyérben, úgyhogy különállásuk eltűnik tökéletes és kölcsönös egybeolvadásukban; ugyanígy mi is egyek vagyunk egymással és valamennyien egyek vagyunk Krisztussal.”* Ugyanebben a részben olvashatjuk az egy-

házatyától: *„Mert mi a kenyér? Krisztus teste. Mivé lesznek azok, akik magukhoz veszik? Krisztus testévé; de nem sok test lesz, hanem csak egy.”* Az Egyház nem egyedül álló test, hanem Krisztus teste, ahol Krisztus a fő. A Fej és a tagok egyetlen testet alkotnak. Az első évezred egyházatana lényegileg eucharisztikus volt, és fordítva, az Eucharishtiáról szóló tanítása pedig közösségi. A második vatikáni zsinat *communio* egyházatana tulajdonképpen ehhez a forráshoz tért vissza.

A HAJLÉKKÉSZÍTÉS ZSOLTÁRA

Uram, mi, a te híveid,
roppant rendes gyerekek vagyunk ám,
lehozunk téged az égből,
bebugyolálunk öblítőillatú
ruhácskákba,
megédesítjük a papit is, amivel
megetetünk,
nehogy elcsapd a kis haskódat,
csinálunk neked babaházat,
elnevezzük templomnak,
ott majd minden habos márvány lesz
meg csipi-csupa aranyozás,
meg ájtatos tekintetű szentecskékkel
pakolásszuk tele a főhajót,
legyen mivel játszánod,
ha unod magad,
zenélünk is neked,
pihepuha zenéket,
mindenesetre semmi olyasmit,
amire amúgy szívesen rángatózunk
örjöngve a fesztiválokon,
maradj csak meg, Uram,
a te kis álomvilágodban,
csíja, csicsíja, majd mi elringatunk,
suttogva motyogunk neked
szép szavakat, és engedelmesen
ráfeleljük a zsoltárválaszokat,
egyszerre vetünk keresztet,
mint a kiskatonák, és dehogy szólunk
vissza pimasz hangsúllyal,
mint szeretteinknek otthon,
négy fal között,
dehogy hánytorgatjuk fel a
sérrelmeinket,
dehogy kelünk ki fröcsögve
magunkból,
hogy lepofozlak, te bűdös kölyök,

vagy hogy fogja be a száját, anyuka,
mielőtt rálépek,
vagy hogy inkább főzni tanulnál
meg, te utolsó,
nem, Uram, a te házádban minden
olyan
szelíden megy és olajozottan, még a
Rózsikát
is csak halkan mószeroljuk, amiért
rosszul vasalta ki az oltárterítőt,
és már megint nem oda tette a virágot,
ahova illik, nem azért mondom, atyám,
de tudnék magának mesélni erről
az ájtatos asszonyszemélyről,
olyan cifra dolgokat, hogy esküszöm,
a füle is kettéállna.
És miután rózsaszín babaszobádat
ilyen
szépen berendeztük, Uram,
nehogy találkoznod kelljen a
valósággal,
te fogod magad, és össze-vissza
csavarogsz
a világban, nem maradsz meg a jó kis
kereteid között, én ezt nem is értem,
Uram,
hát mindent megadtunk neked,
öntettünk
harangot, hogy az órát se kelljen
nézned,
építettünk orgonát, hadd bűgjon
érzelmesen
a füledbe, erre te meg szabadon

kószálsz olyan utcákon, ahol még
az átlagembernek is veszélyes
egyedül
járnia, nem hogy neked, akit eddig
pátyolgattunk, mindent alád tettünk,
s tessék, így hálálod meg nekünk.
Szóba elegyedsz a pénzváltókkal,
az illegálisokkal, a vágott arcúakkal,
és összevissza ölelgeted őket, még
félreértik,
Uram, te nem tudod, micsoda
rettenetes
félreértések vannak a világon,
ha már valakit ölelgetned muszáj,
hát babusgass minket, eleget
fáradtunk
érte, megérdemljük, és ezt most
minden beképzeltség nélkül mondom.
Uram, te odaheveredsz az utcalányok
mellé, és törölgeted a maszatos
könnyeiket,
pedig valaki benézhet az utcáról,
és mit lát, Isten a bordélyban,
ez rettenetes szalagcím, ennek
nem tehetsz ki minket,
vajon gondoltál erre,
hogyan jössz,
hová tartozol,
hozzánk tartozol,
tartozol nekünk,
erre azoknak a szemérmetlen
szerencsétleneknek a vállát simítod,
mintha a koszos porontyaid lennének,

és a csuda egye meg, még csak
nem is azon járatod az eszedet,
amin mi járatnánk hasonló helyzetben,
csupa szívjóóság vagy meg részvét,
hát meddig mész még el, azt mondd
meg,
Uram, meddig, mert mi kezdünk
torkig lenni a te végtelen jóságoddal!
Csak egy kicsit lennél esendőbb,
csak egy kicsit gondolnál a látszatra
meg az illendőség re, de nem,
fűtyülsz az egész renomédra,
amit olyan kinkeservesen építettünk
évezredek át kártyalapokból.
És odadölsz az utcapadra,
a koszba, a hajléktalan mellé,
és eszünkbe juttatod, hogy nálunk
pince-padlás teli van cuccokkal,
ő meg két szatyorban hordja az életét,
hogyan mi tonnaszámra gyártjuk a
szemetet,
és idegesek vagyunk, ha nem szállítják
el azonnal a szép kis házunk elöl,
ő meg a mi szemetünkéből él,
megpróbál
eltakarítani utánunk, lám, mekkora
mocskot
hagyunk a Föld nevű táncteremben,
mennyi maradékot hajigálunk ki
fene nagy jó módunkban.
Uram, nem törödsz a kosszal, a
fertőzésveszéllyel,
az élősködőkkel, átmásznak rád
esetleg,
persze, tudom, őket is te teremtetted
valahogy,
akartam is már kérdezni, ugyan,
minek, mi remekül ellennénk
bacilusok, poloskák, tetvek, bolhák,

egyebek nélkül, fene az
 ízlésedet,
 szerintem a hajléktalanok is jól
 ellennének ezek nélkül, de hát te
 tudod,
 te vagy a főnök, bár ezt elég
 nehezen
 nyeljük le, mi, a te híveid, akik
 hívek
 vagyunk ugyan hozzád, de azért
 mindennek
 van határa, odadölsz amellé az
 árva fickó
 mellé, és mindenfélét
 duruzsolsz
 a fülébe, szédíted, hitegeted,
 menyei
 királysággal kábítod, ezerszer
 újrapörgeted
 vele veszteségeit, és megsiratom
 mindet,
 házat, hazát, asszonyt, állást,
 megbecsülést,
 mi mindent lehet elveszteni, te jó ég,
 mi mindent lehet megszerezni, te
 jó ég,
 közben igazából csak szétpergő
 homok
 marad kezünkben, és úgy
 vágyjuk közeledet,
 Uram, te pedig megcsalsz minket,
 ott heverészel úri kedvedben
 a hidegben azzal az emberrel ott
 a padon,
 és bennünk nincs elég bátorság,
 hogy odaheveredjünk mellé,
 hogy odaheveredjünk melléd.

- Lackfi János -

A Váci Egyházmegye Katolikus Iskoláinak intézményvezetői konferenciája

Az Egyházmegyei Katolikus
 Iskolák Főhatósága február 4-
 én rendezte meg Vácon a Re-
 gőczi kápolnában az intéz-
 ményvezetői konferenciáját.
 Közel hatvan igazgató és
 igazgatóhelyettes kapcsolód-
 dott be a nap programjába.
 Dr. Csáki Tibor főigazgató a
 megnyitójában meghívta a
 jelenlévőket, hogy „**hálával
 emlékezzünk a múltra, szen-
 vedéllyel éljük a jelent, és
 bizalommal nyílunk meg a
 jövő előtt**”.

A visszatekintésben kitért az
 elmúlt évek tanügyi és gazda-
 sági fejlődésére, a megalkotott
 stratégia eredményességére.

A jelenben az új iskolák és óvodák alapítását emelte ki. **„Induljunk újra Krisztustól.”** II. János Pál pápa gondolatával indulunk a jövőnek. Így fogjunk hozzá egy organikus nevelést magában hordozó kerettanterv elkészítéséhez, bővítsük a szakszolgáltatások és képzések tárá, biztosítsuk a mentorálást a pedagógusainknak. Így megvalósulhat az alábbi üzenet: **„Az ideigvaló dolgok intézése által keressük Isten Országát.”**

Uzsalyné dr. Pécsi Rita, pedagógiai igazgató az organikus nevelés szerepéről beszélt, ezúttal arról, hogy a **„szenvedéllyel megélt jelen”** már milyen konkrét gyümölcsöket hozott e téren - értékelési rendszer átalakítása, 280 alsós tanító képzése, a teljes iskolarendszerbe bevezetett csoportos furulyaoktatás, az idegen nyelvi tanítás megújítása, tábor- és közösségvezetők képzése, regionális szakmai műhelyek elindulása, tanulásmódszertani és projekt-pedagógiai és mozgásfejlesztési képzések zajlottak, a Családi Éltre Nevelés Program minden iskolánkban való jelenléte stb.

A nap két központi témája ezeken kívül az iskolakert és a néphagyomány volt. Az EKIF stratégiája szerint ugyanis megkezdődik az a folyamat, amelynek eredményeként minden intézményben létesülhet iskolakert, és minden diák tantervbe építetten találkozhat ilyen formában is a természettel, az étellel. A programot az Iskolakertekért Alapítvány képviselői mutatták be, akik az EKIF felkérésére a foglalkozás- és kertterveket a közeljövőben el fogják készíteni. Mátyás Izolda és Pauliczky Nóra érdekes tablókon és színes előadáson keresztül tették szemléletessé munkájukat, hangsúlyozták az iskolakertek létrehozásának jelentőségét, a tantervi integráció lehetőségeit, különösen is fi-

gyelmet fordítva a konkrét gyakorlati megvalósulásokra.

A konferencia felemelő, szellemi-lelki és hétköznapi támpontokat is nyújtó záró előadását *Prof. dr. Andrásfalvy Bertalan* Széchenyi-, Magyar Örökség- és Prima díjas, a Magyar Köztársaság Érdemrend középkeresztjével kitüntetett akadémikusa, Magyarország volt művelődési és közoktatási minisztere tartotta: "A néphagyomány és a művészet" címmel. Előadását a gödi Búzaszem Katolikus Általános Iskola és Művészetoktatási Iskola diákjainak népi hangszeres bemutatója vezette be. Gondolatai és belső tűzzel áthatott előadásmódja megerősítették a résztvevőkben, hogy a magyar néphagyomány iránytűt adhat arra, hogy hogyan éljünk a mai értékválsággal sújtott világunkban. Többek között hangsúlyozta, hogy a szeretet nem érzelem, hanem parancs, és kultúra, amit meg kell tanulni és ki kell fejteni kisgyermekkortól kezdve. Erre kaphatunk művészi, játékos és praktikus mintákat a magyar néphagyományban.

Örömteli nap volt, különleges szakmai, emberi találkozások-

kal, amiben a jelenlévők "az ideigvaló dolgok intézése által - valóban - az Isten Országát keresték".

Rojtos Krisztina

DUC IN ALTUM!

Gondolatok Tibor atya előadásából

I:EVEZZ A MÉLYRE

(II.János Pál pápa)

Péter és az első társak hittek Krisztus szavainak és kivetették hálójukat. „*S annyi halat fogtak, hogy szakadozni kezdett a háló*” (Lk 5,6).

Duc in altum! Ezek a szavak ma is visszhangzanak szívünkben, s arra ösztönöznek, hogy hálával emlékezzünk meg a múlttól, szenvedélyesen éljük a jelent és bizalommal nyílunk meg a jövő előtt: „*Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké*” (Zsid 13,8).

II. SZEMLÉLJÜK KRISZTUS ARCÁT

„*Látni szeretnénk Jézust*” (Jn 12,21).

A kétezer évvel ezelőtti zarándokokhoz

haszonlóan korunk emberei is azt kérik – nem mindig tudatosan – a mai keresztényektől, hogy ne csak „beszéljenek” Krisztusról, hanem bizonyos értelemben engedjék őt „látni” is.

A hit útja "EMMAUSZI ÚT": az emmauszi tanítványok még nem ismerik fel Krisztust, aki hozzájuk csatlakozott. Krisztus pedig velük haladt...

Átvett iskoláinkban is - lassú folyamat míg kialakulnak a mustármagnyi hívő csoportok, akik által Krisztus belép közösségeinkbe, hogy felébressze alvó hitűeket.

Krisztus ma is hozzánk csatlakozik, hozzánk... ismeri kis-hitűségünket... *(És hogy ma is ugyanolyan nehezen ismerjük fel).*

A Szenvedő Krisztus ma is jelen van a világban. (Elhagyatottságában Jézus magába fogadta a fájdalmat) Ő a jegyes, akit Kis szent Teréz köszönt, ami-

kor megbetegszik... Ha szeretjük a jegyest, átmegyünk a seben, (szeretünk a fájdalomban) találkozunk a Feltámadottal, mert Ő már feltámadt. A SZERETET FÁJHAT! Nem lehetünk húsvét nélküli nagyböjti keresztények. A Feltámadott köztünk maradt!!! Keresni kell Őt! Keresni az Igében, keresni a Közösségben...

„Egy autó annyit halad előre, amennyi benzin van benne, Istennek egy Műve annyit halad előre, amennyi fájdalmat átalakítunk szeretetté”.

III. INDULJUNK ÚJRA KRISZTUSTÓL

Az újévezred lelkisége a közösségi lelkiség. Meglátni a másokban Isten ajándékát. Nem új program kell. kell, hanem EVANGÉLIUMI! Ne elégedjünk meg a közepszerűséggel, - *"De mivel langyos vagy, se hideg, se meleg, kivetlek a számból."* (Jel 3.16) Jellemezze életünket az élet-szentségre való törekvés, és az imádság!

*

**Tornay András
Autóstop**

Áll valaki az út mentén

**Karja egyenesen
kinyújtva,
mintha keresztre
feszítették volna
Tenyere behorpadva
mintha szögek marták
volna húsát**

Stoppol

**Helyet kér magának
rohanó életekben.
Kevesen veszik fel**